

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2004 r.

KANCELARIA SENATU
BIURO LEGISLACYJNE

Opinia do ustawy o wyposażeniu morskim

Uchwalona przez Sejm w dniu 2 kwietnia 2004 r. ustawa o wyposażeniu morskim, dostosowuje prawo polskie do systemu prawa wspólnotowego, transponując w tym zakresie postanowienia Dyrektywy Rady Nr 96/98/WE z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie wyposażenia morskiego.

Ustawa reguluje w sposób kompleksowy zagadnienia związane z procedurą oceny zgodności, oznakowaniem oraz wprowadzeniem do obrotu, umieszczeniem na pokładzie lub zainstalowaniem na statku wyposażenia morskiego. Jej przepisy stosuje się do wyposażenia morskiego wprowadzonego do obrotu i używanego na statkach wspólnotowych, dla których dokumenty bezpieczeństwa są wydawane lub przedłużane zgodnie z ustawą z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim. Ustawa nie znajdzie natomiast zastosowania do wyposażenia umieszczonego na statku przed dniem jej wejścia w życie ani do jednostek pływających Marynarki Wojennej. W ustawie określono ponadto zadania dyrektorów urzędów morskich jako organów wyspecjalizowanych w rozumieniu ustawy o systemie oceny zgodności, obowiązki producentów wyposażenia morskiego lub ich upoważnionych przedstawicieli, przypadki, w których możliwe jest odstępianie od wymagań dla wyposażenia morskiego oraz katalog wykroczeń polegających na naruszeniu jej przepisów.

Uwagi szczegółowe

- 1) W myśl art. 5 ust. 2 ustawy, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, wykaz przepisów międzynarodowych zawierających wymagania, rodzaj wyposażenia morskiego podlegającego procedurom oceny zgodności, procedury oceny zgodności dla wyposażenia morskiego, metody badań wyposażenia morskiego oraz wzór znaku zgodności i sposób jego umieszczania na wyposażeniu morskim, uwzględniając postanowienia dyrektywy 96/98/WE z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie wyposażenia statków. Przepis ten, w zaproponowanym brzmieniu, wywołuje

wątpliwości co do jego zgodności z 92 ust. 1 Konstytucji RP, w zakresie realizacji wymogu wytycznych dotyczących treści aktu wykonawczego. Ogólne odwołanie się do postanowień dyrektywy nie wydaje się stanowić w tym względzie wystarczających wskazówek dotyczących treści rozporządzenia.

- 2) Za czynności związane z obowiązkową oceną zgodności wyposażenia morskiego, badaniami na potrzeby oceny zgodności wyposażenia morskiego, certyfikacją, sprawdzaniem zgodności wyposażenia morskiego z oraz akredytacją jednostek certyfikujących, jednostek kontrolujących i laboratoriów, pobiera się opłaty.

Sposób ustalania opłat za czynności, o których mowa określi minister właściwy do spraw gospodarki morskiej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia. Maksymalne stawki opłat minister właściwy do spraw gospodarki morskiej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, może określić, w drodze rozporządzenia. Kwestie związane z nakładaniem opłat, sposobem ich obliczania oraz wysokością powinny być regulowane w ustawie. Ponieważ w przedmiotowej ustawie zostały one delegowane do aktów wykonawczych, niezbędnym minimum wydaje się, aby przepisy upoważniające miały w tym zakresie charakter obligatoryjny;

propozycja poprawki:

- w art. 8 w ust. 4 wyrazy "może określić" zastępuje się wyrazami "określi".

- 3) W art. 9 w ust. 2 oraz w w art. 17 jest mowa o "wyposażeniu morskim lub wyrobach" podczas gdy ustawa posługuje się konsekwentnie wyłącznie określeniem "wyposażenie morskie",

- w art. 9 w ust. 2 oraz w art. 17 skreśla się wyrazy "lub tych wyrobów".